

blive udsørt; thi for dem, der tage paa Trods af vor Ret, hvad de ville, gjælder Intet; de tage Alt, hvad der falder dem ind, uden lovlig Bevilling. Det er en stor Fordel for dem at have alle de ordinære Udgifter, der ere bevilgede i det foregaaende Aar, det kan jo endog maasse være mere end det, de kunde have faaet nu; og de have dernæst Retten til Fortsættelsen af alle de tidligere bevilgede og paabegyndte Foranstaltninger, saa de altsaa kun have tilbage selv at tage som ny Bevillinger de Penge, de skulle bruge til ny Foretagender. Tænter man for Exempel, at de i Aar skulde have nogle ny Foretagender satte i Gang — der har jo været Tale om Trekroner og flere af den Slags Ting, som de skulde have vedtaget — saa vilde det Hele have indskrænket sig til, at de toge det paa forventet Tillægsbevilling, det var en Statsfor nødenhed, man havde ikke set Noget til det i Folkethinget: Vi lade det gaa, udsteder intet Provisorium, det er ikke nødvendigt, Resten have vi! Saa er der kun de Par Poster tilbage, som der er Spørgsmaal om, at de kunne tage. Jeg vil sige, at et Ministerium, der er fundet som det nuværende mod Bevillingsretten, maa, som Bestemmelsen nu er — den kan maasse ved en Omfrevning forbedres — faae et mægtigt Vaaben for sin Stilling, uagtet jeg indrømmer, at Forslaget i sit Indhold paa Grund af sin Begrændsning er en virkelig Indsigelse imod Ministeriets Ubegrændsethed i Bevillingsager. Et Ministerium, der trodses Loven som dette, letter man Veien for, gjør man det saa meget mere muligt at fortsætte med at regjere, der bliver kun disse enkelte Ting tilbage, som ere i Veien og volde Vanfæligheder. Men nu et andet Ministerium, et grundlovstro Ministerium, der er imod os! Der vil jeg indrømme, at det er omkrent hyttet for Fremtiden mod Vanfæligheder fra Folkethingets Side, at det er nogenlunde hyttet imod Bevillingsretten. Thi ogsaa det kan, det siger man jo, udflyde ordinære Udgifter — der staar ikke nogen bestemt Forpligtelse til at anvende dem — som Oppositionen f. Ex. ikke synes om, indføre dem, og anvende dem som Præmie, for at faae de ny Bevillinger, de ikke synes om lige strax, og som de Andre have faaet, saa jeg skjønner ikke rettere, end at

det, at give det fra sig, som denne Paragraf, selv omfrevden i en anden Form, tilsigter, ikke vil være nogen Seir under den nuværende Kamp. Hensigten er imidlertid, det er jeg forvisset om, god. Det, jeg her har udtalt, er jo ikke lutter Følelse, jeg tror, at jeg har ført et logisk Bevis i det, jeg har sagt, men jeg skal dog ikke komme dybere ind paa denne Materie, endfsjøndt jeg nok kunde udvikle det nærmere, men jeg siger, at Hensigten er god, nemlig den at finde en regelmæssig Ordning, der vanfæliggjør Ministerne at komme ud i et Uføre. Det er jo ganske vist, at naar vi behandle en Feber sygdom — lad os tænke os, at Bevillingsretten er syg, og at den for Tiden er sat i Fanget af det nuværende Ministerium — saa maa vi være betænkte paa, ikke at kurere saaledes paa ham, at Resultatet bliver, som det gamle Ord lyder: Ja, Feberen forlod ham, men han døde. Jeg vil ikke have Noget indpodet paa vor Bevillingsrets Træ, der kan medføre Vanfæligheder, selv om det maatte kunne antages at føre os ud af de Vanfæligheder, hvori man nu har sat os, saa meget mindre som, naar vi ere ude af denne Strid, og vi en Gang faae et Ministerium, der har samme Sind, dette saa vil kunne gjøre det langt værre, naar det har den Grundlov, end man kan gjøre det nu. Jeg vil derfor anbefale dette Forslag til den grundigste Overveelse, baade formelt og reelt. Selv om ærede Medlemmer i Forening, efter Forslagsstillerens Initiativ og hans Ønske, kom til den Anskuelse, at det var rigtigt at søge at vinde en Forstaaelse om Lovbestemmelsen, der gjorde den nuværende Tilstand umulig nu og i Fremtiden, saa nærer jeg dog det Haab, at en fortsat Overveelse vil føre til, at man ikke ved nye Bestemmelser vil krænke den Bevillingsret, vi icke, selv om den for Tiden er traadt under Fødder. — Der er andre Bestemmelser i dette Forslag, der helter ikke tiltale mig. Man kunde synes, at det sidste Stykke, at vi altid skulle have Fællesudvalg — jeg holder mig dertil — var et underordnet Spørgsmaal. Jeg giver heller ikke her den ærede Forslagsstiller Ret, og jeg tror, han vil erkjende dette med mig og med Andre, der have praktisk Erfaring i finansielle Sager, thi naar Regjeringen og Alle, der skulle behandle disse Sager, siger: de skulle jo alligevel i den fælles Gryde,